

XVIII обласної комсомольської конференції!

СЬОГОДНІ В КІРОВОГРАДІ ВІДКРИВАЄТЬСЯ ОБЛАСНА КОМСОМОЛЬСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий Комунар

Орган Киевского областного комитета ВЛКСМ

8 1939 ГОДУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ 8 1939 РОБУ.

Рік видання ХУ.
№ 6 (1798).

СУБОТА, 12 січня 1974 року

Ціна 2 коп.

МИНУЛИ перші дні четвертого року п'ятиріччя. Для комсомольців і молоді Світловодського району вони стали початком ударної трудової вахти. Всім серцем сприймає кожен Звернення Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу, конкретним ділом прагне відповісти на палке слово партійного документа.

Сьогодні серед делега-
тів XVIII обласної комсо-
мольської конференції ба-
гато тих, для кого комсо-
мольський значок став
символом натхненної пра-
ці на благо Батьківщини.

З якими ж здобутками
прийшли до комсомольсь-
кої конференції молоді
світловодці?

Перші трудові рапорти, які надходять в міськкомкомсомолу, говорять про загальний настрій напруги і діловитість. Поїхали у далекі відрядження комсомольці-водиі укрупненого автотранспортного господарства виробничого об'єднання «Дніпроенерго-

будіндустрія» Данило Бондар і Василь Налигач. Залізобетонні конструкції доставляють вони на ударну всеосюзну комсомольську будову — КамАЗ. З випередженням на 4 дні працює недавно створена комсомольсько - молодіжна бригада дільниці № 1 заводу твердих сплавів.

Відповідальні і напружені завдання ставить 1974

Відповідальні і напружені завдання ставить 1974

творчих можливостей юнаків і дівчат. Всюди в місті, як і в області набирає розмаху рух за прийняття зустрічних комсомольських планів. Комсомольці і молодь, як в роки перших п'ятирічок, беруть зобов'язання значно вищі, ніж доведені плани. На Все-

**ВІД КОЖНОГО —
ПРАЦЯ УДАРНА**

В. ПЕТРАКОВ,

перший секретар Світловодського МК ЛКСМУ.

рік перед молодими виробничниками і хліборобами нашого району. Напруги, але цілком реальні. Бо на кожному підприємстві, на кожній дільниці і на кожному робочому місці є ще чимало резервів. Це, по-перше, поліпшення організації м'ясного соціалістичного змагання, перевіреного засобу виявлення нових

союзних комсомольських зборах «Удечною працею і відмінним навчанням ознаменуємо визначальний рік п'ятирічки» комсомольсько-молодіжна зміна В. Г. Філіппова із заводу чистих металів імені 50-річчя СРСР запевнила, що річний план виконає до дня присвоєння комсо-

(Закінчення на 2-й стор.)

ЛАНКИ ВИСОКИХ ВРОЖАЇВ

Закінчилися комплектація комсомольсько - молодіжних ланок по вирощуванню високих врожаїв кукурудзи. В нових колективах молоді хлібороби, підтримуючи почин передових кукурудзоводів області — «на сто гектарах по сто центнерів», взяли підвищені зобов'язання на 1974 сільськогосподарський рік. Ланка Олександра Куленка з колгоспу імені Щорса зобов'язалася по сто центнерів кукурудзи в зерні виростити на площі в 175 гектарів.

В. ПЕЄВ
зав. відділом комсомольських організацій Вільшанського РК ЛКСМУ.

Близько півтори тисячі молодих дворок минулого року виборували приз газети «Молодий комуняр» «Перший тринадцятиці Кіровоградщини».

Надійшли по 4338 кілограмів молока на кожну корову, володарем почесного приза стала комсомолка із Нєсвєтківського відділку радгоспу Другого імені Петровського цукрокомбінату Олександрівського району Ольга КОЗАНЧЕНКО.

Фото Ю. ЛІВАШИНКОВА.

ЗА ВРОЖАЙ — 74.

ЄЩЕ РЕЗЕРВИ У ПОЛІ

● Відкритий лист членів
комсомольсько - молодіжних тракторних
бригад до молодих хліборобів області

Н А заклик Центрального Комітету КіпрС — ознаменувати четвертий рік п'ятиріччя новими успіхами у виконанні рішень XXIV з'їзду КіпрС — комсомольці і молоді області відповідають натхненною працею, комсомольсько-молодіжні колективи тракторних бригад беруть напружені зустрічні плани, укладають договори на трудове суперництво.

Члени наших комсомольсько-молодіжних колективів, як і всі комсомольці і молодь Кіровоградщини, сприйняли Звернення ЦК КПРС до партії, до радянського народу як конкретну програму дій. Укладаючи договір на трудове суперництво, зазначаємо, що наші колективи успішно виконали соціалістичні зобов'язання третього, вирішального року п'ятиріччя. Проте є ще у поля резерви! І ми їх повинні використати.

Ми розуміємо, що все, чого досягли со-

Ми розуміємо, що все, чого досягли сьо-

годині і чого доб'ємося завтра, залежить від нас самих, від уміння кожного працювати творчо, від нашої свідомості, професійної підготовки, почуття відповідальності і дисципліни. Тож, майстерність і пошук, творча наснага допоможуть нам у боротьбі за до- рідні врожаї. Ми звертаємо до всіх ком- сомольців і молодих механізаторів Кірово- градщини і закликаємо їх не шкодувати ні сил, ні вміння для того, щоб лива цього року була буйною і дорідною.

1974 визначальний рік буде ще більш напружений, ніж минулий. І нам, хліборобам, це зрозуміло. Адже восени дощів було мало, це радує снігом зима. А тому комсомольці! Молодь наших колективів разом із комуністами невинно працюйте над тим, щоб опроваждувати передові агротехнічні заходи, правильно використовувати добрива, високоякісно обробляти ґрунт та вести міжрядний обробіток посівів.

Члени комсомольсько-молодіжної бригади колгоспу імені Калініна зобов'язуються в 1974 році виростити по 36 центнерів зер-

нових на круг на 1000-гектарній площі, в тому числі по 35 центнерів озимої пшениці, по 40 центнерів ячменю, по 56 центнерів зерна кукурудзи на площі в 235 гектарів, з них на площі 150 гектарів.

100-центнерні врожаї цієї культури. Виростити і зібрати на 110-гектарній площі 250-центнерні врожаї цукрових буряків, по 21,5 центнера насіння соняшнику.

Члени комсомольсько-молодіжної бригади колгоспу «Жовтень» зобов'язуються в 1974 році виростити 53-центнерні урожаї озимої пшениці, зібрати по 36 центнерів ячменю, 53 — вівса, на 163-гектарній площі добити з кожного гектара по 90 центнерів зерна кукурудзи. Виростити 340-центнерні врожаї цукрових буряків.

Соціалістичні зобов'язання обговорені і прийняті на загальних зборах комсомольсько-молодіжних тракторних бригад.

За дорученням колективів — бригадир комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу «Жовтень» Новомиргородського району **ВАСИЛЬ ЛУЗАНІВСЬКИЙ**, групкомсорг **АНАТОЛІЙ ЖИЖЧЕНКО**, бригадир комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу імені Калініна Олександрійського району **ВІКТОР ГАЛУШКО**, групкомсорг **ВАЛЕРІЙ ЛЕГКОШЕРСТ**.

**НА МІСЬКИХ РАЙОННИХ
КОМСОМОЛЬСЬКИХ
КОНФЕРЕНЦІЯХ**

Відбулися перші комсомольські конференції новостворених Ленінського та Кіровського районів міста Кіровограда.

На конференціях відбулася ділова розмова про широку програму дій та перспективні завдання комсомольських організацій міста у виконанні рішень XXIV з'їзду КПРС.

У своїх виступах делегати конференції звернули головну увагу на посилення організаційної роботи комітетів комсомолу та первинних комсомольських організацій на підвищення їх ролі в організації соціалістичного змагання серед молоді, на виконання планів і соціалістичних зобов'язань четвертого року дев'ятої партії, поліпшення справи комуністичного виховання юнаків та дівчат.

Організаційний пленум Ленінського райкому комсомолу першим секретарем райкому обрав **В. М. Демченка**, другим — **В. І. Бринзу**, секретарем — завідувачку відділом шкільної і студентської молоді **Т. В. Лук'яненко**.

Організаційний пленум Кіровського райкому комсомолу першим секретарем обрав **Я. А. Бондаря**, другим — **В. О. Вradія**, секретарем — завідувачку відділом шкільної і студентської молоді **Т. Ф. Смирнову**.

Однією з перших в області підтримала почин передових московських підприємств і розробила та прийняла на 1974 рік зустрічний, більш напружений виробничий план комсомольсько - молодіжна бригада різників Микола СКЛІФУС ковальсько-пресового цеху зводу «Червона зірка». До 50-річчя присвоєння комсомолу імені Леніна хлопці (справа — наліво) — Леонід АРТЕМЕНКО, Андрій ДЯЧЕНКО, Микола СКЛІФУС, Іван ВОЛОНТИР, Леонід САВЧЕНКО, Віктор ПАРАЩЕНКО зобов'язалися виготовити понад план 50 машинокомплектів для агрегатів.

Фото А. БУДУЛАГЬЕВА.

ВІД КОЖНОГО — ПРАЦЯ УДАРНА

(Закінчення).

молу імені В. І. Леніна, в дні роботи XVII з'їзду ВЛКСМ працюватиме на заготовлених матеріалах, за рік відпрацює 700 годин на суботниках і недільниках.

КОЛЕКТИВНІ рубежі намітили і члени комсомольсько-молодіжної бригади заводу твердих сплавів, яку очолює Володимир Боровський. Вони щодня перевищують завдання на 25 про-

центів, проведуть внутрішній конкурс на кращого пресувальника, шефам Андрівської СШ зберуть і подарують бібліотеку.

Особисті і колективні зустрічі комсомольські плани сприяють росту ініціативи, активності юнаків і дівчат. В соціалістичне змагання за дострокове виконання завдань четвертого року п'ятирічки міста зараз включилися усі 62 комсомольсько-молодіжні колективи. Нинішні Все-

союзні комсомольські збори показали, з яким вогником вони дотримують свого слова з перших днів нового року. Головний зміст всіх ініціатив, що започаткувались на зборах, вкладається в такі почини: «План четвертого, визначального року п'ятирічки — до 50-річчя присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна!» (запропонувала комсомольсько-молодіжна бригада верстатників головного заводу виробничого об'єднання «Дніпро-

енергобудіндустрія»), «План першого півріччя 1974 року — до XVII з'їзду ВЛКСМ!» (запропонувала комсомольсько-молодіжна зміна заводу чистих металів ім. 50-річчя СРСР).

ВІДАЛЬНІ і невідкладні диктує визначальний рік п'ятирічки нашій комсомольській організації. Комітетом комсомолу треба вірно і цілеспрямовано повести всю організаційну роботу так, щоб спалах трудового ентузіазму на старті року розгорівся у велике вогнище всеохоплюючого соціалістичного

змагання. У цьому плані міськком комсомолу намітив ряд конкретних заходів. І далі комітети комсомолу будуть піклуватись про збільшення кількості комсомольсько-молодіжних колективів. У цьому році передбачено організувати їх понад 20. В місті буде створена рада брига-

дирів комсомольсько-молодіжних колективів, при міськкомі комсомолу — позаштатний штаб соціалістичного змагання. Разом з міськкомом комсомолу ці організації на громадських засадах підбиватимуть підсумки змагання,

визначатимуть переможців.

Більш конкретно і глибше вже розробили умови соціалістичного змагання між комсомольсько-молодіжними колективами.

Комсомольці і молодь Світловодського району в ці дні початку трудової вахти року заповнюють: від кожного — ударна праця.

НА ПРИЗ «МК»
«ПЕРШІЙ
ТРИТІСЯЧНИЦІ
КІРОВОГРАДСЬКОЇ»

ТРИ ТІСЯЧІ— НЕ РУБІЖ

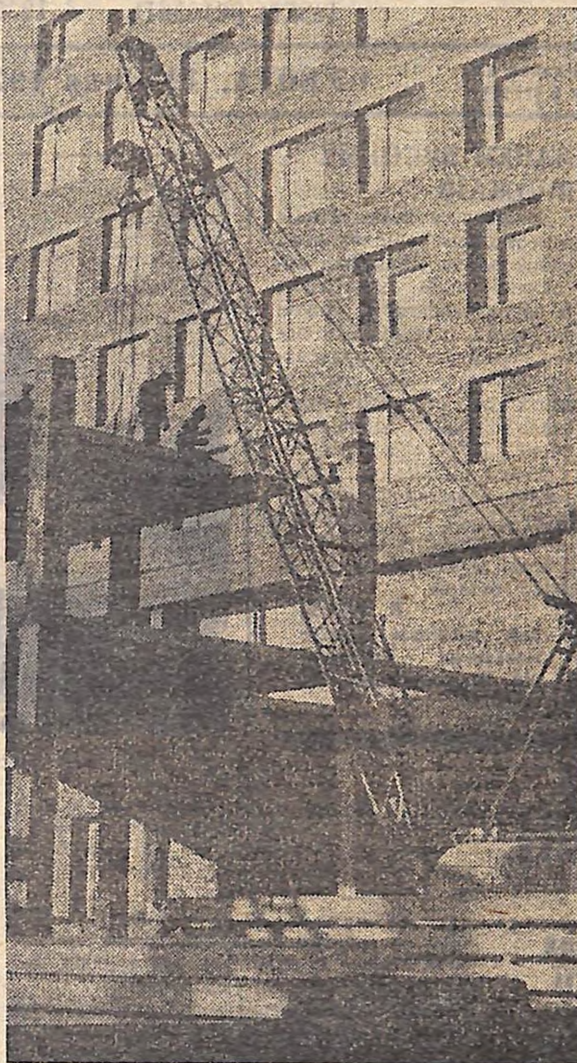
Минув рік відтоді, як молодіжна газета оголосила конкурс «Першої тритисячниці Кіровоградщини». І близько півтора тисячі молодих діярок області включилися у боротьбу за почесний приз. Нині, коли настав час підбити підсумки, можна сказати, що конкурс цей користується великою популярністю, і сприяв достроковому виконанню молодими діячками соціалістичних зобов'язань третього, вирішального року п'ятирічки. У новорічному номері, газета почала друкувати прізвища тих, хто досяг чотиритисячного рубежу. Сьогодні починаємо називати імена тих, хто перейшов тритисячний рубіж.

Маловишківський район:
Т. Мартинюк, Т. Христенко, В. Новак, Т. Плюніна — з колгоспу «Маловишківський»; Л. Швидюк — з колгоспу «Мар'янівський»; А. Гадюкова, Н. Калашникова, Е. Новак, В. Єпішева, К. Маслова, Е. Слєпцова, Л. Шавіліна, М. Мірошніченко, А. Лупіна, К. Тананайко, В. Махно, Н. Полякова, Л. Абрамова, Б. Лавіноков — з колгоспу «Перше травня»; Л. Шорба, Л. Довга — з колгоспу «Победна»; М. Школярєва — з колгоспу імені Свердлова; В. Кишєва — з колгоспу імені Ульянова.

Знам'янський район:
О. Чиж, Р. Подкова, В. Ангелуца, Н. Захарова, М. Туренко, Н. Галевич, Н. Головоко — з колгоспу «Путь Ильича»; І. Яцків, Г. Смоляк — з колгоспу імені Дзержинського; Г. Скічко, Г. Власенко, Г. Лисича, М. Розвій, Е. Семенченко, Л. Скічко, Л. Потоцька — з колгоспу імені Шевченка; Г. Майстренко, О. Коваленко, М. Красильник, О. Шап'яник, К. Філіпова — з колгоспу «Союз»; З. Лучковець, Л. Чекач, Н. Риджанич, Р. Шепель, Г. Потапенко — з колгоспу «Октябрь»; З. Андріяк, М. Кондреску — з колгоспу «Україна».

Кіровоградський район:
М. Аніщенко, Б. Стоян — з колгоспу імені Ульянова; К. Кравченко, Л. Катергин — з колгоспу імені Фрунзе; Б. Лісовенко — з колгоспу імені Карла Маркса; К. Майстренко — з колгоспу імені Петровського.

(Далі буде).

ПОЛІТИЧНИЙ ГАРТ

Ми завжди говоримо, що заняття в гуртках комсомольської політосвіти підвищують свідомість і дають знання нам, молодим робітникам. А як вони впливають на продуктивність праці? Ніхто не підрахував точно, але ми вважаємо, що завдяки гурткам «Основи економічних знань» продуктивність праці у їх слухачів зростає швидше, аніж у тих, хто цих знань не набуває.

Щоб довести це, розповім про комсомольсько-молодіжну бригаду Людмили Малої, яка в технологічному потоці стоїть якраз перед пашою і забезпечує нас блоками. Ці блоки йдуть на монтаж різноманітних станцій управління. Виготувати — справа складна. І колишні монтували їх робітники третього — четвертого розряду. Від того й висока собівартість. Це нам пояснив на заняттях начальник нашого цеху, пропагандист гуртка Олексій Федорович Клевач. Ось тоді дівчата й вирішили: освоїмо самі складне виробництво. І за короткий час почали давати нам цілком надійні блоки. З першого представлення вони здають дев'яносто вісім процентів продукції. Хіба це не приклад виробничої активності?

Дружна бригада Людмили Малої. До дня народження комсомолу бригаді, як переможцю соціалістичного змагання серед комсомольсько-молодіжних колективів міста, вручено перехідний Червоний прапор міськкому комсомолу та грамоту обкому комсомолу.

Заняття в гуртку завжди дають поштовх до роздумів, до пошуків. Якоюсь після обговорення питань продуктивності праці ми в бригаді переглянули наші резерви. І подали кілька рапорок, закликаючи, зокладаючи економічно час на складання арматури. Замість провідників почали використовувати штамповані металеві

Незабаром ця будова освітлється вогнями новосілля. До аудиторії нового навчального корпусу вийдуть студенти й викладачі Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування. А поки що на будові кипить робота. Плеч-о-плеч з робітниками БУ-3 комбінату «Кіровоградтяжбуд» трудяться майбутні господарі корпусу — студенти-машинобудівники, які часто організують тут невіддільні суботники.

ФОТО М. ТЕРНАВСЬКОГО.

З ПОГЛЯДУ ЕКОНОМІКИ

● ВЧИМОСЯ БУТИ ГОСПОДАРЯМИ

змістовно. Після кожного виступу пропагандиста Олексія Федоровича Клевача розгоряються жваві дискусії про продуктивність і собівартість, про норми і плани, про роль підприємства. День занять, поведінку, стає днем принципів на кращу працю. Все це — від доброї, злагодженої роботи всіх гуртківців, пропагандиста, комітету комсомолу заводу. Питання комсомольської політосвіти для нашого комітету — одне з найважливіших. Воно розглядається на засіданнях комітету комсомолу, ними постійно цікавляться і члени комітету і секретар Віктор Власенко. А серйозне ставлення комсомольської організації до роботи гуртків народжує таке ж серйозне ставлення гуртківців до занять. Тому і пропуск занять у нас в гуртку — явище надзвичайне.

Ю. КУКЛИЧ,
робітник складального цеху № 1,
староста гуртка «Основи економічних знань».

Олександрійський електро-механічний завод.

СЕМЕН Пелетій усміхається, і на його обличчі виступають продовгуваті ямочки. А очі блищать якимось ніби прихованим, м'яким запалом. Почувається незручно трохи — лише на перших порах. Коли течія розмови благополучно обминула рифи початкового збентеження і перейшла в просторе русло діловитості, відразу стало помітним задоволення комбайнера. Аякже, справа стосувалася минулого сезону гарячих жнив, які стали для нього подвійними. Окрім семи тисяч центнерів хліба, намолочених у рідному колгоспі «Дружба» Петрівського району, ще в були казахстанські, скошені в Карагандинській області 270 гектарів пшениці.

Хоч Станіслава Михайловича, помічника, не було тут, Семен мимоволі розділяв заслуги у вирішальному році по-ріпшу. Для нього не стало несподіванкою успішно завершена жнива. Правда, якби до цього запитали, чи піде наперед у цьогорічному змаганні серед молодих комбайнерів району — загався б. Тож і зараз не хотів занушувати ролі комбайнера й помічника, переклав частину на долю пшениці.

Одержав новий «СК-4», встигли з помічником добре підготувати його до жнивної кампанії. Коли спробував знайти в пам'яті прогавне влітку, то згадав лише нічний дощ — вранці дочекалися допомоги спекотливого сонця та й вирушили в поле пізніше. На місцях косовиці перехрезувалися дороги всіх трудівників, які дорожили врожаєм. Пружина хронометра, що відлічувала дні жнивування, була заведена ще й на максимальну самовіддачу. Отак встигли строки треба було викладати зібраність. Тим більше, що бачив, як працюють довкола.

Встигав механік по ремонту Анатолій Васюта однією літучкою

до 13 агрегатів, що перебували на різних ділянках степу. Спінтілий, ще на ходу виглядав з кабіни і радів, коли впевнювався, що скрізь порядок. Знаходив хвилини й для того, щоб провести у полі політінформацію. От, коли сам готувався до неї, — хлопцям важко було збагнути.

Харчувались теж у полі, бригад-

ритувала наятрену за цілодення шкуру.

Так, мабуть, випадало, що в час передвечірньої втоми піднімали настрій і голова колгоспу Володимир Агейович Свердловенко, і працівники райкому ЛКСМУ, які були частими гостями молодих хліборобів у господарстві. А Микола Федорович Савицький, секретар

ПОВНІ ДОЛОНІ СОНЦЯ

ні кухні приїжджали аж на стерню, до машин.

Вистачало комсомольцям, згадає Семен, короткої літньої ночі, щоб поновлювати енергію, піднаходити свіжі сили для чергового дня. А після обіду знову проступала дошкульність невідомої пилочки ячменю. Легше було на пшеницях. А виродили ж по 35 центнерів з гектара. Були поля — понад 50 центнерів збирала.

Іноді хотілося просто приїхати на обійми або ще (хоч то вже уявна забаганка) спростувати затягнуті цигаркою і під мозаїкою пітні лісові дивитись, як сквола сотається димом. Поглянути б на свій агрегат очима стороннього чи просто — заглушити мотор і в раптовій тиші наслухувати інералю гуркоту.

ЗНОВУ усмішка освітлює лице Семена Пелетія — тоді про це можна було тільки мріяти. А фізичне навантаження проходило після роботи, вночі, коли обливався теплою водою. Холодна не

партійної організації колгоспу, щодня підвозив бюлетні з інформацією про результати збирання врожаю кожним екіпажем окрема. Цифри наносили на спеціальні таблиці, що були прикріплені біля комбайнів. Сюди ж заздалегідь вписали й зобов'язання.

Приємний цям огорнув душу, коли твердо вивів Семен крейдозу у графі досягнутого рівності із зобов'язаннями: 6500 центнерів. Тоді й одержали вони з Станіславом Михайловичим вимпел райкому комсомолу «Кращому молодому комбайнеру району», який і донині висить у нього вдома.

ВОЗИВ його аж у Казахстан. Там вимпел був і свідченням здобутого на Україні, і закликком до наступних звершень на полях карагандинців. Оті 270 гектарів розкладаються на 18 робочих

днів, кожен з яких має свою ознаку.

Обірвало раз жатку на ціллі. Технічне обслуговування там добре влаштоване — слюсар-наладчик із запорозьким апаратом на підмозі постійно. Тож довго й не довелося гаятися з ремонтом.

І хоч поспішав комбайнер, бо післякони від тракторної бригади до контори правління колгоспу грузувалим, все ж відчувалося: хоч розказати більше, поділитись своїми планами. Знав, що з трибуни районної партійної конференції прозвучав клич — жнива 1974-го провести за 8 днів. Ділом хоче відповісти на звернення Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу.

Не міг почати сам про урядову негороду — прийшла ніби несподівано. Оповідав про друзів-комсомольців, з ким працює разом і сьогодні.

А ордена «Знак Пошани» удостоєний заслужено, про це сказали і в райкомі ЛКСМУ. Ще й у день проведення відкритих Всесоюзних комсомольських зборів під девізом «Ударною працею та відмінним навчанням ознаменуємо визначальний рік дев'ятої п'ятирічки» йому буде вручена Почесна грамота ЦК ВЛКСМ, яка нещодавно прийшла.

РОЗПРАВИВ шапку в долонях, неквапно одягнув на голову. Комсомольці обрали його делегатом на обласну конференцію, і комбайнер, прощаючись, завважив, що готується до неї. А мені раптом уявилася картина: Семен Пелетій підставляє пригорщі під золотавий потік зерна, і сонце струменить теплом на його шорсткі долоні — повнить душу світлим почуттям.

А. НЕЧИТАЙЛО,
спецкор «Молодого комунара».
Петрівський район.

БЕРУ З НИХ ПРИКЛАД

ПАМ'ЯТАЮ, до нашого класу часто приходили робітники Знам'янського локомотивного депо. Розповідали про свої справи, професію. А потім ми ходили до них, і дивилися, як наші старші друзі швидко і вправно ремонтували електровази. Тоді з'явилася в мене мрія стати робітником депо. Дуже хотілося йти працювати одразу після школи. Навіть документи відніс до відділу кадрів. Але там переконали — краще, хлопче коли закінчиш училище і прийдеш у депо кваліфікованим робітником.

Прийшовши в бригаду після навчання, я вважав себе непоганим слюсарем. Ще б пак. Оцінка відмінна, в училищі не раз ставав переможцем конкурсів на «Кращого за професією». Але з перших днів роботи зрозумів, що знань і вміння моїх недостатньо. Всі члени колективу працювали як і зараз з постійним перевиконанням планових завдань, а я ніяк не міг укластися у денну норму виробітку. Тоді прийшла мені на допомогу людина, якій і по сьогодні я багато в чому завдячую.

Познайомив нас майстер цеху К. М. Антків. «Оце твій наставник, — відрекомендував він одного з робітників. — Олександр Іванович Мамалат. Досвідчений робітник, передовик». «Та який з мене наставник, — носміхнувся той. — Будемо просто друзями, — і простягнув руку. Так після першого знайомства зав'язалася наша міцна дружба.

БУДЕМО ДРУЗЬМИ

Не було ні зверхнього керування, ні поборжливих настанов старшого молодшому. Тактовно, щиро пояснював наставник мої промахуни, часом ставав поряд, показував на власному прикладі виконання тої чи іншої операції. З його допомогою справу мої пішли на краще. Зараз я відчуваю себе повноправним членом колективу і в його успіхах — а бригада постійно перевищує норми — відчуваю і свій вклад.

Та не тільки цим пишаються наші стосунки з старшим товаришем. У нас багато спільних інтересів і поза цехом. За порадою Олександра Івановича моя власна бібліотека поповнилася багатьма цікавими книжками. Разом буваємо в читальному залі, кінотеатрі, радіомо, як виконати громадські доручення.

Я не перший вихованець О. І. Мамалата. У нашій бригаді працюють ще два його учні — Валерій Кричун та Віктор Чорновол. І в цілому наставництво поширений на нашому підприємстві. Вихователями молодих робітників стають новатори і передовики виробництва, люди високої громадської активності. Про наставництво дбає адміністрація, партійна, профспівкова і комсомольська організації. І хочеться сказати нашим старшим друзям велике спасибі за ті добрі справи, які допомагають нам, молоді, стати справжніми робітниками.

М. ПФАФЕНРОТ,
слюсар апаратного цеху Знам'янського локомотивного депо.

РОЛІ, ЯКІ СТАЮТЬ ТВОЇМ ЖИТТЯМ...

Опущено завісу. До наступного спектаклю зникла за кулісами кирпата задержувата дівчинка у матросці — Діана з вистави «Тримайся, Альош», а на ослінчику, ще у гримі, присіла перепочити актриса театру імені М. Кропивницького Валентина Дронова. Як думаете: задоволена вона сьогодні своєю грою?

А що, коли подумки звернутись до неї?

— Валю! Як сьогодні? — Георгій Гнатівич говорять, що краще. У перших виставах моїх героїні не вистачало конфліктності. Та коли граєш з таким партнером, як народний артист республіки Г. Г. Семенов — можеш сподіватись на успіх. Ного добра порада, увага і акторська товариськість допоможуть.

«Взагалі, нам, молодим, акторам, хороше працювати у цьому театрі. Доброзичливість, слушні зауваження старших товаришів — як би ми і обходились без них? Скільки уваги і турботи відчуваю з боку Г. Г. Семенова, С. А. Мартинюка, Н. С. Ігнатенко!.. Я вже не кажу про режисерів — І. В. Каталію, Р. У. Королькову, Степаненко. Трапляється — щось не вдалось, настрій зіпсований. І раптом — теплий голос Антоніни Никифоровни Любенко:

«Ну, чого б ото ріомсати? Життя актора — не лише лапир. Треба уміти переносити і невдачі, жити з ними. Все буде гаразд, дівчинко!»

І так тобі усміхнеться, що всі невпевненості твої руки відведе. Знову хочеться — негайно, цієї ж миті — на сцену.

— Тут у залі, поруч зі мною, сидів юнак, схоже, що студент. «Наш театр молоді з кожним роком», — зауважив після спектаклю.

— У значній мірі він правий. Вважайте, половина акторів — молоді, дві третини репертуару — про молодих. А ще — у нас панує атмосфера довіри до молодого актора. Я прийшла у колектив кропивницький три з лішком років тому. Певдози одержала серйозну роль — Марини у «Першому гріху». Порозумілись із своєю героїнею, схвилювано поділитись, її долено із складом мені допоміг режисер М. Л. Любенко.

Відтоді зіграла близько п'ятнадцяти ролей. Лала в «Не ховай усмішку», Хотина в «Сорочинському ярмарку», Наталка у «Буде завтра». Колеги мене називають людинаю щасливою долі. Та хіба лише моя акторська доля склалась так у театрі імені Кропивницького? Цього року, наприклад, після закінчення навчання у нас почали працювати Саша Гасаненко, Толька Косяченко, Володя Мельник. Вони вже мають відповідальні ролі у виставі «Тримайся, Альош».

— Важко буває, Валю? — Безумовно. І причин тому багато. Скажімо, Марина з «Пер-

шого гріха». Перша любов і перша моя... заплата. Щира, зірочка, близька серцю. А окрім того — успіх, потім кілька ідейних ролей, де характери героїні багато в чому перевертаються з Мариною. І, раптом, відчула, що мені важко переключитись на роль іншого плану. Пам'ятаєте Нану з «Першого жовтого листа»? Як вона там? Мені особисто — не зовсім. Відчуваю, що її я ще не позбавила зайвого, не довела образ до граничної ясності, не домоглась догальної побудови характеру. Можливо не вистачає життєвих вражень, можливо досвіду. Певче, тому, що Нана так важко дається, думаю про неї чи не найбільше. І люблю цю роль. Знаєте, — як епізод. Коли перед актором стоїть завдання буквально в кілька хвилин, у кількох репліках відтворити характер.

Питаєте, чи буває важко. Звичайно. Та чи є сенс у житті, у роботі, коли через них — безтурботною хмариною?

Ось ми й поговорили з актрисою про її роботу. Поговорили подумки. Цікаво, чи відповідає наша розмова дійсності? Запитаємо про це саму Валентину. Адже, вона, член обкому ЛКСМУ, сьогодні разом з нами у цьому залі, де проходить обласна комсомольська конференція.

— Валю! Все вірно у нашому умовному діалозі?

— Все. І якщо його закінчити (тепер уже реально), то хочеться поділитись мрією — зіграти глибоко психологічний, переконливий у всьому образ нашої сучасниці. Такої, на котру б рівнялись усі наші дівчата. На жаль, іноді сценічним образам бракує повноти. І то не завжди з вини актора. У великій мірі — і з вини автора п'єси.

Мрію про роль, завдяки якій спектакль стане розмовою із сучасником про сучасника. Вірю — вона попереду.

Б. КУМАНСЬКИЙ.

м. Кіровоград.

НА ФОТО: Валентина ДРОНОВА у виставі «Сорочинський ярмарок».

ЛИСТИ З УСІЄЇ ПЛАНЕТИ

Наша дружба — навіки

Четвер у школі — день особливий. Принаймні для нас — кідівців. Щотижня цього дня ми збираємось на традиційні засідання клубу інтернаціональної дружби. У класі чи піонерській кімнаті стає тоді весело й гамірно. Адже всі тут — давні друзі. Багато хто відвідує засідання клубу вже четвертий рік.

Напевне, таким буде і наступне наше заняття. Скільки цікавого можна буде почути від його учасників! Адже позаду — десять захоплюючих днів канікул і для кожного вони принесли щось неповторне. Потім коли перші розповіді ашхунуть, на стіл ляжуть конверти свіжої пошти і всі зустрінуть їх допитливими поглядами. Від кого вони сьогодні, звідки? З Болгарії, Чехословаччини, НДР, Польщі, Нігерії чи з со-

юзних республік? Від Гаррі Айзмана чи моряків теплохода «Віктор Чаленко»? А можливо, знову листи від Яноша Кадара чи Цеденбала і відділ листування Ленінської кімнати з дітьми міжнародного робітничого і революційного руху поповниться новими експонатами?

Та від кого б не був лист, усі слухатимуть його з цікавістю й радістю, переживатимуть кожну новину в житті друга, як свою.

Друзів у нас чимало. Літше четвертий рік працює клуб інтернаціональної дружби, в нашій школі, а його адреса відома вже готням міст і сіл світу. Шомісяця до КІДу надходять численні листи, телеграми, поштівки, банделі. Раз у чверть ми організуємо з свіжої пошти виставку для всіх учнів школи, які проходять із незмінним успіхом. І старшокласники, і наймолодші з великим інтересом знайомляться із сувенірами, виготовленими власноручно для радянських друзів слов'янськими ровесниками, розповідями про своє місто, матеріалами про все-

світній фестиваль молоді та студентів, висланими школярами Республіки школи № 11 імені Ф. Енгельса. А хіба можна проіти байдуке мимо безпосередніх, широк листів нігерійця Маніру Мохамеда Якаса, фотографій з портів, де побував теплохід «Віктор Чаленко» і багатьох інших експонатів.

Але на наступному нашому засіданні ми поговоримо не про влаштування виставки. Зараз усі ми живемо підготовкою вечора, присвяченого пам'яті великого чилійського поета Пабло Неруді.

Досвід організації масових інтернаціональних заходів у школі чималий — до сьогодні згадують учні, як цікаво пройшла зустріч з в'єтнамськими товаришами, конференції, присвячені життєвому й творчому шляху Гаррі Айзмана, 70-річчю Юліуса Фучіка. І звичайно ж недавній вечір «Чілі — наша любов, гнів, біль!», про який повідомлялося в рес-

публіканських виданнях. Але вечір який ми готуємо має бути особливим в усіх відношеннях — від цього дня наш клуб носитиме ім'я великого чилійського поета. Так вирішили наші учні і зараз борються за високе право здобути таку честь.

Програма вечора детально ще не розроблена, але, напевне, він пройде небуденно. І члени Ради КІДу Іра Морозова, Лена Мішкевич, Наташа Єнгенок, і їх друзі придумують до нього щось оригінальне й цікаве. Як завжди на допомогу прийдуть наші вчителі, директор школи А. Б. Резник.

А поки що до КІДу надходять листи. І читаючи їх, радісно відчувати, що в світі навколо тебе живуть друзі, що їм потрібна твоя товариська рука. Так здійснюється дівіз нашого клубу: «Міцніші візьмемось за руки, міцнішим буде мир».

С. МИРОБОЛЯ,
голова ради клубу інтернаціональної дружби середньої школи № 5 міста Гайворона.

Як ми вже повідомляли, 8 січня, коли кіровоградці підзначали 30-річчя визволення міста від німецько-фашистських загарбників, представники спортивних товариств взяли участь в ірковій естафеті. Їх маршрут проліг міськими боїв поїхні 2-го Українського фронту. На знімку: учасники зіркової естафети на площі імені С. М. Кірока. Фото В. КОВПАКА.

Свято на березі Тясмину

СПОВНИЛОСЯ 30 РОКІВ З ДНЯ ВИЗВОЛЕННЯ ОЛЕКСАНДРІВКИ ВІД НІМЕЦЬКО-ФАШИСТСЬКИХ ЗАГАРБНИКІВ.

Цій визначній даті присвячувались урочисті збори громадськості районного центру, які відбулись в клубі цукровиків Олександрівки.

В них взяли участь і виступили перший секретар райкому партії С. Х. Тараненко, райвійськомком М. У. Копилов, старша піонервожата середньої школи № 1 Т. Тищенко, а також олександрівці — ветерани Другого Українського фронту, частини якого вивозили Кіровоградчину: Герої Радянського Союзу

капітан запасу І. Х. Календюк, офіцер оперативного відділу штабу фронту капітан запасу В. А. Бойченко та старший лейтенант запасу кавалер ордена Леніна І. Г. Книш.

А напередодні свята в селі Бовтищі, на будинку Т. Н. Токаренка, де в дні визволення містився штаб командуючого Другим Українським фронтом І. С. Конєва, було відкрито меморіальну дошку.

ДЕНЬ ВИПРОБУВАНЬ

Хлопці вишикувалися біля перекладни. Починаються заняття з фізичної підготовки.

— До спаряди! — дав команду інструктор М. Вайда.

Першим до перекладни підходить допризовник Іван Сологуб.

— Один, два... п'ятнадцять, шістнадцять, — лічать хлопці.

В журналі проти імені Сологуба інструктор ставить оцінку «відмінно».

Такий результат повторили ще три юнаки.

допризовник з взуттєвої фабрики № 28 Сергій Михайлов...

В той же день на пункті йшли заняття з цивільної оборони. А ввечері — зустріч з ветеранами війни, Героями Радянського Союзу Т. В. Баліцьким, В. О. Верхоланцевим, кавалером трьох орденів Слави М. І. Жосаном. Допризовники розповіли їм про те, як вони готуються до служби в армії.

О. БЛИНОВ,
офіцер запасу.

м. Кіровоград.

ДО ОТЧОЇ СЛАВИ

А в стрібах в довжину найкращий показник був у Олександрі Бруса — 6 метрів 40 сантиметрів. Далі за інших штовхнув ядро Володимир Ковбасяк.

Підводячи підсумки чергових занять з фізичної підготовки М. Вайда відзначив:

— Вся група, 25 чоловік, виконали нормативи комплексу ГПО. З розрядні показники.

А потім допризовники з пункту початкової військової підготовки, що працює на заводі «Червона зірка», випустили в тир. Хлопці склали нормативи з кульової стрільби. З 27 учасників змагань 22 виконали вправу на «відмінно». Красний результат у робітнику заводу надіювобів Олександра Шуляева — 47 очок з 50 можливих, на два очка від нього відстав

В колективі художньої самодіяльності Кіровоградської швейної фабрики поєднують популярність нові образи. В новорічний вечір самодіяльні актори виступали з «щедріками». Під час зимових канікул дівчата познайомилися з своїми співбійниками школярів міста, виступали в парку культури імені В. І. Леніна на торжествах з нагоди 30-річчя визволення Кіровограда від німецько-фашистських загарбників.

Фото А. ПЕЧЕНЮКА.

ЧЕМПІОНИ З КІРОВОГРАДЩИНИ

НА ПОМІСТ ВИКЛИКАЮТЬ...

Диктор оголосив його прізвище і назвав вагу, встановлену на штанзі. Юрій неквапливо підійшов до снаряду, охопив гриф обома руками, присів і рвучко підняв його на груди. Це секунда, і важка залізна штанга, затиснута наче в сталевих лещатах, злетіла вгору і застигла над головою.

— Вагу взято! — долинув голос судді.

— А на табло спортивного залу Київського заводу «Червоний екскаваторщик», де проходила першість столиці республіки з важкої атлетики, ще продовжували мерехтіти цифри. Звернувши на них увагу, Юрій Ющенко, світловодський важкоатлет, задоволено посміхнувся: його заповітна мрія — норма майстра спорту СРСР — здійснилася...

Шлях до цього був не з легких. Ще з шкільної лави Юрій захопився спортом. Юнак бере участь у хокейних баталіях, в змаганнях з баскетболу. Та найбільше часу віддавав штанзі. Десять років Юрій Ющенко віддає секцію важкої атлетики. Першим наставником його був тренер ДСТ «Авангард» Володимир Йосипович Нежний.

Лише після п'яти років невпинних тренувань Юрій під час першої області виконує норму кандидата у майстри спорту СРСР з

важкої атлетики. Він навчився досконало управляти мотоциклом, і, перейшовши працювати електриком на завод чистих металів, тут він створює групу мотолюбівців. У молодих виробничників зародилася цікава ідея, яку згодом було втілено в життя: здійснити мотопробіг «Шляхами слави батьків».

На 5-й спартакіаді України перед ним відкривалася перспектива виконати норму майстра спорту СРСР. І він цього майже досяг. Це було два роки тому в м. Ворошиловграді. Тоді ще розігрувалося багатоборство в трьох видах з важкої атлетики. І в сумі триборства досяг мети, але в ривку Юрій «недоотягував» всього 5 кілограмів.

В армії його тренером став Юхим Самойлович Аншенштадт. Після кількох місяців тренувань, виступаючи на першості України, Юрій Ющенко встановлює два обласні рекорди для штангістів напівважкої ваги. В ривку він показує результат 135 кілограмів, а у поштовху — 175. І хоча то лише восьме місце у республіці, але це була його особиста, важлива перемога над собою. Вже через місяць він виконує норму майстра спорту СРСР, а потім на змаганнях завжди показує стабільні результати.

І ось знову рідний Світловодськ. Демобілізувавшись, Юрій знову приступає до тренувань. Уроки, одержані в досвідчених наставників, не пройшли марно.

Тепер він працює за планом, складеним заслуженим тренером СРСР Олексієм Сидоровичем Медведевим. В процес тренування входить обов'язковий ранковий 3—5-кілометровий крос, заняття легкою атлетикою, різні спортивні ігри. І, зрозуміло, штанга. Змінюється об'єм навантаження. Під час тренувань Юрій піднімає до 20 тонн ваги.

...Ідуть змагання... Знову на поміст викликають майстра спорту СРСР Юрія Ющенко. І світловодський важкоатлет встановлює в м. Калуші, що на Івано-Франківщині, новий рекорд Кіровоградської області — 137 кілограмів у ривку.

А недовзі світловодці виграють обласну першість з важкої атлетики, що відбувалася в м. Олександрії. І тут особливу роль відіграла участь Юрія Ющенко.

Зараз він виступає у першій важкій вазі. Багато задумів у спортсмена. Юрій поставив перед собою мету стати призером Центральної ради ДСТ «Авангард», підготувати з молодих штангістів, яких йому доручили тренувати, розрядників, ширше пропагувати улюблений вид спорту.

І. КАРАНТ,

наш громадський кореспондент.

М. Світловодськ.

А ЕДВЕ двері контори за головою зачинилися, Фрося відразу ж хотіла піти. В першу хвилину її стримував лише обіцянка почекаати. Власне, вона просто мовчки кивнула, коли Роман Андрійович загальмував біля правління і сказав: «Я тут заскочу на хвилину до сусіди...».

Фрося зняла хустинку, витрусила і завалялася знову, поглядаючи у довгасте дзеркальце, над вітровим склом. Личко у неї маленьке, веснянкове, як яйце берестинки: ластовинням приспана лише верхня частина — губи, носі, на лобі, рідше білі перенісся і на круглих щоках, а біля губ, на підборідді вже й зовсім нічого немає, жодної крапки. І шия — чиста, біла. Шийний загар Фросю не бере, за все літо хіба що трохи пороження і тільки. Молодшою була — хотіла вивести веснянки, кремами мазалася. А тепер не до того. Сорок літ — бабін вік.

Вона зітхнула, зазірнула у кошик під хустку — чи, бува, не перекинулася бика з медом. Ні, все на місці.

Мимо в село проїхала машина. Поодаль, біля двору, осідлавши червону «Яву», розчепіривши ноги, якийсь парубок точив яси з дівчиною, що зіп'ялась на жердані ворота. Довго і нудно торохтів бруківкою порожній віз, кидаючи розхитаним задком. Знизу, від греблі, долинали гул млина і плескіт води. Через дорогу від контори — цегляна школа, огорожена штахетником. На порожньому майданчику сиділа на бумі руська дівчинка років шести. Було ще рано, довгі тіні навскоси перетинали вулицю. На кленах, за

ОПОВІДАННЯ

школою, знівесило вершальні горобці. Дівчинка — вся у сонячних променях, — гоїдала ногами і співала про солдата, який повернеться, і про любов, яка сильніша від усіх розлук...

Та кринда, яка переповняла все Фросине єство, хоча і не розтанула зовсім, та відступила якось, стушувалася, і Фрося вже не підчувала себе такою самотньою і нещасною, як у ту хвилину, коли голова, залишивши її в газнику, зник за дверима, — і перекожі віталіся, і знайоми траплялися, обіймалися. В машині пахли теплим бензином. Раніше цей запах викликав у Фросі підкуття затишку і влаштованості, а зараз і сам Роман Андрійович і коробка цигарок, залишена ним на сидінні, і ключ з ланцюжком і бредком у вигляді колеса, і баранка, і навіть цей запах бензину, — все рішуче тут здавалось чужим, ворожим. Ні, виявляється, образа не затухала, вона начебто вилущувалася, звільняючись від випадкових фраз і набиралося ясності. «Ти своє отримала?.. А зараз другим не залажай», — він сказав не в кішці з тією прямою, яка йде від підкуття своєї владі і неопорності. Сказав, як в душу плонував. Не вже він і справді думає, що вона — вископка, заради слави старіється?

Ні, так просто Фрося піти не може, тому що — як же тоді жити? Хоча, що вона може додати до того, що шляхом уже було мовлено віч-на-віч? Що?

3 А СЕЛОМ біля розгалуження доріг вона постоїла трохи, виглядаючи попутну машину, а нічим вирішила йти пішки, поки не жарко. Раптом якесь та з'явиться: може, кар'єра, може — сільсько-ська. На колгоспну надії не було, зараз у них єдиний маршрут — елеватор.

Ранок був розсіяний, сонячний, дзвінкий. Попереду збсу курчалась в легкій серпанку околиця. Хомутинець, в полі, у вибалках, ще платався туман, нерухомою вузькою смужкою стояв на краю синісного лісу, який здивився на пагорбку, — здалеку здавалось мов би ліс горів. Справа щетинилось стернею горбисте жниво з кучугурами соломки з-під комбайна. Село проводжало Фросю криками гайвороння, різноголосим хором півнів. Вибіста занепокоєна дорога була безлюдна.

Ще здалеку Фрося пізнала газик голови, який вискочив з лісу, і тоді звернула на узбіччя, пішла швидше, уже більше не оглядаючись, немов її справи не було до того, хто і куди їде. Найменш нічого вона розраховувала на цю зустріч. Можливо, ще зверне куди-небудь?

Ні, не звернув, наздогнав швидко.

За кермом сидів сам голова. Роман Андрійович Бурлака, сивіючий, бровастий трохи огрядний чоловік.

— Сідай, підвезу, — запросив, відкриваючи дверця. — Далеко?

Фрося стояла в нерішучості, вагаючись: чи прийняти запрошення чи відмовитись.

Пил наповзав, огортаючи ноги, прохолодний ще, не прогрітий сонцем.

— Та сідай ти, якщо кажуть! — вже сердито наказав Бурлака. — А то гаухому дві обідні не слушать. Кошик ось сюди постав.

Фрося сіла, підібрала спідницю, але кошик не прибрала, залишила на колінах.

— Давно хотів з тобою поговорити, та все ніколи було. А тепер okazія: сядемо поряд та потолкуємо ладком! — несподівано весело сказав Бурлака, коли машина рушила. І краєм ока глянув на кошик, побачив пляшку, заткнуту кукурудзяним качаном, загорнутим у шматину. — В гості зібрався, чи що?

— До сина в лікарню, гляди йому вирвали.

— Ну й як?

— Поправляється. До кінця тижня обіцяли виписати.

— Та-ак... А ти що надумав, як миша на крупу? Як живеш, Фросіно Петрівно?

— Живемо. — хліб жуємо. З гудзика на постельку перебиваємося.

— Що ж так?

— Не пам'яті, Романо Андрійовичу, про те питати.

— А-а-а... — голова розуміло посміхнувшись, покриття головою: «Ну й ну!» — Ображаєшся, значить? Гм...

Деякий час їхали мовчки. Збоку лінуло жниво, а потім пішли буряки, припорошені рудою пилюкою.

(Далі буде).

13 НЕДІЛЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.30 — «Телевізійна школа механізаторів». (К). 9.00 — Програма передачі. (М). 9.05 — Ранкова гімнастика для дітей. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. Для школярів. (М). 10.00 — «Служу Радянському Союзу». (М). 11.00 — «Ефект п'ятиденки радгоспу». (Харків). 11.30 — «Стево і переможники». До 150-річчя від дня народження В. В. Стасова. (М). 12.00 — Кольорове телебачення. «Музичний кіоск». (М). 12.30 — «Сільська голівка». (М). 13.30 — Художній фільм «Маскарад». (М). 15.30 — Музична програма за листами глядачів. (М). 16.00 — «Міжнародна панорама». (М). 16.30 — Кольорове телебачення. Програма мультфільмів. (М). 17.00 — Кубок СРСР з фігурного катання. Показові листуни. (Челябінськ). 18.00 — Новини. (М). 18.15 — Продовження показових виступів з

фігурного катання. (Челябінськ). 19.00 — Кольорове телебачення. «Клуб кінополювання». (М). 20.00 — Вистава Ленінградського Академічного театру драми ім. О. С. Пушкіна «Казки старого Арбата». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Продовження вистави. (М). 23.10 — Кольорове телебачення. Чемпіонат СРСР з волейболу. По закінченні — новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.00 — Телефільм «Земля роз». (К). 9.35 — Ранкова гімнастика. (К). 9.50 — Співає народний артист СРСР С. Я. Лемешев. (К). 11.00 — Передача для школярів. (М). 11.30 — «Нові пригоди Карлсона». Вистава Мінського театру юного глядача. (К). 13.35 — На сталевих мостиках. До сторіччя Львівської залізниці. (Львів). 14.15 — Для дітей. «Веселий кі». Спортивні змагання. (Донецьк). 15.15 — Художній фільм «Чапаєв». (К). 16.45 — А. П. Чехов. «Сумна історія». Телевистава. (К). 18.15 — «Піонерська естафета». (Одеса). 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К). 19.30 — «Екран молодих». «Крокуй з нами, пісню». (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Чекемо на тебе, хлопче». (К). 23.00 — Вечірні новини. (К).

14 ПОНЕДІЛОК

ПЕРША ПРОГРАМА. 17.10 — Кольорове телебачення. Прем'єра документального фільму «Ольга Корбут». (М). 18.00 — «День за днем». Інформаційний випуск. (Кіровоград). 18.15 — Кольорове телебачення. Мультиконцерт. (М). 18.35 — «Зустрічний план Красноярьського краю». (М). 19.25 — Музичний фільм «Сурімоно». (К). 19.55 — «Чиста криниця». (Миколаїв). 20.30 — «З любов'ю до вождя». (Ворошиловград). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Концерт майстрів і учасників художньої самодіяльності Естонської РСР. (М). 22.35 — Кольорове телебачення. Спортивний шоденник. (М). 23.05 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 17.00 — «В лабораторіях ученик». Для шкільного вжитку. (Одеса). 17.30 — Республіканська фізико-математична школа. (К). 18.00 — Фільм-концерт. «Зимовий ярмарок». (К). 18.30 — Реклама. Оголошення. (К). 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». (М). 19.25 — «Сторінки творчості письменника Юрія Бондарева». (М). 20.10 — Кольорове телебачення. Телевізійний театр мініатюр «Наші сусіди». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 —

Художній фільм «Біг». 1-серія. (К). 23.00 — Вечірні новини. (К).

15 ВІВТОРОК

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.35 — Новини. (М). 9.45 — Для школярів «Вогнище». (М). 10.15 — Кольорове телебачення. «Клуб кіномандрівників». (М). 11.15 — Телевізійні вісті. (К). 11.35 — «Шкільний екран». Українська література для учнів 8 класу. (К). 12.10 — Художній фільм «Біг». 1-серія. (К). 15.25 — «Казки О. С. Пушкіна». Учбово-передача з літератури. (М). 16.25 — «Об'єкти». (М). 16.55 — Для дітей. «Вперед, тимурівці!». (К). 17.25 — «Звернення партії» — програма діт. (Ворошиловград). 18.00 — Новини. (М). 18.15 — Для дітей. «Стадій під вікнами». Документальний фільм. (М). 18.25 — Кольорове телебачення. «Як гарувалася сталь». Телевізійний багатосерійний художній фільм. 1-серія. (М). 19.30 — Кольорове телебачення. Чемпіонат СРСР з хокею: «Крила Рад» — «Спартак». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. Продовження трансляції хокея. (М). 22.00 — Запрошення концерту студії в Останкіно. (М). 22.45 — Шахмат. На матчах претендентів. (М). 23.15 — Новини. (М).

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

316050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глібки, 2.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.